

*Susan
Mallery*

Zoete
liefde

Vertaling Jeannette Beekmans

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2008 Susan Macias Redmond
Oorspronkelijke titel: *Sweet Spot*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannette Beekmans
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © plainpicture/Elektrons o8; © Finepic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0662 8
ISBN 978 94 027 6050 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Nicole Keyes was van mening dat als het leven eventjes zuur was, je het beste je toevlucht kon nemen tot koffie en zoet gebak tot het beter ging. Om die reden stond ze dus stijf van de cafeïne en had ze plakkerige handen.

Ze keek naar de vitrine, waar een kersenkwarktaart haar leek toe te lachen, en vervolgens dwaalde haar blik naar de brace rond haar knie en de stok aan haar zijde. Omdat ze nog herstellende was van een operatie, kreeg ze natuurlijk niet al te veel lichaamsbeweging. Als ze nog in haar jeans wilde blijven passen, kon ze een tweede gebakje beter laten staan.

Het was echter beter verleid te worden door gebak dan door een man, hield ze zichzelf voor. Gebak was slecht voor je lijn, maar een man kon je hart breken en je leven ruïneren. En hoewel een dieet geen makkie was, was het geneesmiddel voor een gebroken hart nog veel moeilijker: afstand nemen, afleiding zoeken én geweldige seks. Op dit moment had ze geen van die drie in haar leven.

Het belletje boven de winkeldeur klingelde. Nicole keek nauwelijks op toen een scholier de toonbank naderde en vijftig donuts bestelde. Ze veegde haar vingers schoon en begon de werkroosters te paraferen, zodat ze diezelfde middag nog naar de accountant konden.

Maggie, die achter de vitrine stond, zette drie grote dozen op de toonbank en vulde ze met donuts. Op dat mo-

ment ging de telefoon, en Maggie wendde zich af om op te nemen.

Nicole kon niet zeggen wat haar op dat moment had doen opkijken. Haar intuïtie? Of de manier waarop de tiener stond te schuifelen?

De jongen stopte zijn mobieltje haastig in zijn zak, griste de dozen van de toonbank en wilde het op een lopen zetten. Zonder te betalen, dus.

Nicole wist heel goed dat ze van nature nogal prikkelbaar was. Ze was geen optimist en reageerde soms overdreven heftig. Maar wat haar pas echt nijdig maakte, was als iemand haar als een sukkel behandelde. Dat gebeurde de laatste tijd nogal eens, en deze snotneus zou hier niet mee weggkomen.

Zonder vooropgezet plan stak ze haar stok uit en liet de jongen struikelen. Vervolgens plantte ze de stok in zijn rug. ‘Dat denk ik toch niet,’ zei ze dreigend. ‘Maggie, bel de politie.’

Half en half verwachtte ze dat de jongen zou opspringen en wegrennen. Zij zou hem tenslotte niet kunnen tegenhouden. Hij hield zich echter stil en verroerde zich niet.

Enkele minuten later ging de deur open, maar in plaats van een agent, stapte er een man binnen die makkelijk zijn brood zou kunnen verdienen als model of actieheld. Hij was lang, zongebruind en gespierd. Dat laatste was goed zichtbaar door zijn rode korte broek en het grijze T-shirt van de Pacific High School, dat tot net boven zijn middel kwam. Als hij zich bewoog, werden er spierbundels zichtbaar waarvan Nicole niet eens wist dat ze überhaupt bestonden. Hij droeg een reflecterende zonnebril, en nadat

hij een blik had geworpen op de tiener en op de donuts die nog steeds overal verspreid lagen, zette hij zijn bril af en glimlachte naar haar.

Die glimlach had ze eerder gezien. Niet bij hem, maar bij Pierce Brosnan, die in zijn rol van James Bond precies zo lachte om informatie te ontfutselen aan ademloze secretaresses. Ook haar ex-man had die glimlach gebruikt om uit de problemen te raken. Niemand was er dus zo immuun voor als Nicole.

‘Hoi,’ zei de man. ‘Ik ben Eric Hawkins. Je mag wel Hawk zeggen.’

‘Nou, bof ik even. Ik ben Nicole Keyes. U mag wel Ms. Keyes zeggen. Bent u bij de politie?’ Haar blik gleed over zijn gestalte, en ze probeerde niet geïntimideerd te raken door zoveel mannelijke schoonheid op zo’n klein oppervlak. ‘Is uw uniform soms bij de stomerij?’

Zijn glimlach werd breder. ‘Ik ben coach op de Pacific High School. Een van mijn maten op het politiebureau kreeg het telefoontje binnen en heeft me gebeld.’

Seattle stond bekend als een grote stad, maar eigenlijk bestond de stad uit een groot aantal kleine buurten. Dat waardeerde Nicole meestal aan haar geboorteplaats, maar vandaag even niet. Vol afkeer wendde ze zich tot de vrouw achter de toonbank. ‘Maggie, bel alsjeblieft nog een keer de politie.’

‘Wacht even, Maggie,’ zei Hawk. Hij duwde Nicoles stok opzij, zodat de jongen kon opstaan. ‘Gaat het, Raoul?’

Nicole rolde met haar ogen. ‘Schei toch uit! Wat kan er nu met hem aan de hand zijn?’

‘Hij is mijn beste quarterback. Ik neem geen enkel risico. Raoul?’

De jongen boog zijn hoofd. ‘Ja hoor, niets aan de hand, coach.’

Hawk nam de jongen even apart en voerde fluisterend een gesprekje. Nicole keek wantrouwend toe.

De staat Washington was dan wel geen Texas, maar ook hier was American football op de scholen belangrijk, en een goede quarterback van een schoolteam was bijna net zo beroemd als Paris Hilton. Hawk verwachtte waarschijnlijk dat zijn dubieuze charme Nicole ertoe kon bewegen om de jongen zonder gevolgen te laten gaan. Dat ging dus echt niet gebeuren.

‘Luister,’ zei ze streng. ‘Hij heeft vijftig donuts gestolen. Voor u stelt dat misschien niets voor, maar voor mij wel. Ik bel de politie.’

‘Het is niet zijn schuld,’ verklaarde Hawk. ‘Maar de mijne.’

‘Hebt u hem opgedragen ze te stelen?’

‘Raoul, wacht maar even in mijn auto,’ zei Hawk.

‘Raoul, blijf waar je bent!’ snauwde Nicole.

Hawk liet zijn opgewekte houding nu varen, zag ze. Hij ging naast haar zitten en boog zich naar haar toe. Hij was een van die mannen die te veel plaats innamen, en ze kreeg de neiging om van hem weg te schuiven. Maar hoewel hij zo dichtbij was dat ze de groene en gouden vlekjes in zijn bruine ogen kon zien, bleef ze zitten waar ze zat.

‘Je begrijpt het niet,’ zei hij zacht. Zijn adem rook naar pepermunt. ‘Raoul is co-aanvoerder van het team, en elke vrijdag trakteert de aanvoerder op donuts.’

Ze probeerde niet te kijken naar zijn grote sterke handen en concentreerde zich weer op het gesprek. ‘Dan had hij ervoor moeten betalen.’

‘Dat kan hij niet,’ deelde Hawk haar mee, nog altijd zacht. ‘Hij is een goede jongen. Hij zit in de pleegzorg. Gewoonlijk heeft hij een bijbaantje, maar tijdens het speelseizoen kan dat niet. We hebben afgesproken dat ik hem wat geld geef voor de donuts, maar gisteren ben ik het vergeten, en hij was te trots om erom te vragen. Vandaag is het vrijdag, en dus moest hij trakteren. Hij heeft een verkeerde beslissing genomen. Heb jij dat nooit gedaan, Nicole?’

Het was hem bijna gelukt. Het droevige verhaal over die arme jongen had haar cynische hart zowaar geraakt. Totdat hij haar naam had uitgesproken met zo’n zwoele stem die haar grondig ergerde.

‘Zit niet zo op mijn gevoel te spelen,’ snauwde ze.

‘Dat doe ik helemaal –’

‘En behandel me niet als een sukkel.’

Hawk hief zijn beide handen op. ‘Dat doe –’

Ze kapte zijn zin af met een dreigende blik.

Hij kreeg vast altijd wat hij wilde, zeker van vrouwen. Zijn sexy glimlach liet de meeste exemplaren van het zwakke geslacht vast direct smelten. Dat gold echter niet voor haar! Ze stond op en leunde op haar stok. ‘Dat joch is er gloeiend bij.’

Hawk sprong op. ‘Dat is verdorie niet eerlijk!’

Ze wees op de donuts die her en der over de winkelvloer verspreid lagen. ‘Vertel dat maar tegen de rechter.’

Hawk liep op haar toe, maar ineens stapte Raoul tussen hen in. ‘Laat maar, coach. Ik heb een fout gemaakt. Het is

verkeerd om te stelen, dat weet ik best. Jij zegt altijd dat we de gevolgen van onze daden moeten aanvaarden. Nou, dat moet ik nu dus doen.'

De jongen wendde zich tot Nicole, en met neergeslagen ogen zei hij: 'Ik heb geen excuus. Ik was gewoon bang om voor paal te staan bij het team.' Hij haalde zijn schouders op. 'Het spijt me, Ms. Keyes.'

Tot haar eigen afkeer merkte ze dat ze hem dolgraag wilde geloven. De jongen leek echt verslagen. Misschien probeerde hij haar ook wel te bespelen, maar op de een of andere manier voelde ze dat hij oprecht was. Het speet hem echt.

Wat moest ze nu doen? Het was verkeerd om te stelen, maar ze wilde Raoul ook niet laten boeten om daarmee Mr. Arrogantie terug te pakken. Het was tenslotte niet Raouls fout dat zijn coach een vrouwenversierder was.

In de wetenschap dat ze zichzelf zou vervloeken als hij de volgende ochtend niet zou komen opdagen, zei ze: 'We spreken het volgende af: je kunt me terugbetalen door hier te komen werken. Kom morgenochtend om zes uur naar de winkel.'

De tiener staarde haar hoopvol aan. 'Meent u dat?'

'Ja, maar als je niet komt, zal ik je weten te vinden. Afgesproken?'

Raoul grinnikte, en ze zuchtte. Over een paar jaar zou hij al net zo dodelijk zijn voor vrouwen als zijn coach.

'Ik zal er zijn,' beloofde hij. 'Ik zal vroeg komen.'

'Nou, ik niet, hoor.'

Nu richtte Hawk het woord weer tot haar. 'Mag hij nu dan in mijn auto wachten?'

‘Ja, hoor.’ Wat haar betrof, kon coach Hawkins eveneens vertrekken. Er viel niets meer te zeggen. Ze wierp een blik op hem en wilde haar ogen uitwrijven. Was het een speling van het licht, of zag hij er ineens nog beter uit dan daarstraks? Over irritant gesproken...

Hawk merkte dat de vrouw hem begluurde. Ze deed hem denken aan de zwerfkat die zijn dochter ooit mee naar huis had genomen; een en al geblaas en gekat.

Ze was geen onbezonnen type, dat kon hij afleiden uit haar knielange spijkerrok, het eenvoudige T-shirt en haar makkelijke paardenstaart. Ze was geen vrouw die je steil achterover deed slaan. Niet dat hij zich daar druk over maakte. ‘Dank je,’ zei hij. ‘Dat had je niet hoeven doen.’

‘Nee, dat klopt. En ik weet nu al dat ik er spijt van ga krijgen.’

Haar ogen spuwden vuur, en ze zag eruit alsof ze iemand wilde slaan. Even overwoog hij zich als vrijwilliger op te geven, maar dan zou ze vast denken dat hij de spot met haar dreef, wat ook wel een beetje zo was...

‘Nee, je krijgt er geen spijt van. Hij is echt een goede knul, en hij heeft genoeg talent om de top te bereiken.’

‘Hij doet je zeker aan jezelf denken, hè?’

Hawk grinnikte. ‘Dat klopt.’

‘Dat dacht ik wel.’ Ze keek even op haar horloge. ‘Wordt het niet eens tijd dat je gaat?’

‘Ja, ik moet naar de training.’ Hij pakte zijn portemonnee. ‘Hoeveel krijg je voor de donuts?’

Ze fronste. ‘Heb je niet geluisterd? Raoul zal ze betalen door hier te komen zwoegen. Dat hoop ik tenminste.’

‘Maar ik moet er nog altijd vijftig hebben voor het team.’

Nicole richtte zich tot de vrouw achter de toonbank. ‘Maggie, zorg jij voor de donuts, zodat de coach kan vertrekken?’

Hawk begon de donuts van de vloer op te rapen. ‘Volgens mij wil je me kwijt.’

‘Denk je?’

‘Geloof me: ik ben het beste wat je vandaag zal overkomen.’

‘Ach, misschien loop ik nog wel een splinter op en wordt de dag nóg beter.’

Hij moest lachen. ‘Je bent geen makkelijke tante.’

‘Nou, dat is je eerste verstandige opmerking.’

Hij zette de verkreukelde dozen met donuts op een tafeltje. ‘Ik ben heel intelligent, Nicole.’

‘Als je dat maar vaak genoeg zegt, ga je het vast zelf geloven.’

Hij keek haar strak aan, totdat ze ongemakkelijk begon te schuifelen. ‘Waarom doe je zo je best om een hekel aan me te hebben?’ vroeg hij toen. ‘Intimideer ik je soms?’

‘Ik... Je... Ga nu maar gewoon!’ Na die woorden zette ze haar stok vooruit en begaf zich naar de ruimte achter de winkel.

‘Geen ad rem antwoord?’ riep hij haar achterna. ‘Heb ik nu gewonnen?’

Ze draaide zich om en keek hem aan. ‘Niet alles in het leven draait om winnen of verliezen.’

‘Natuurlijk wel.’

Ze kneep haar lippen op elkaar. ‘Ga weg.’

‘Dat doe ik. De jongens wachten op me. Maar ik kom nog wel terug.’

‘Doe geen moeite.’

‘Het is geen moeite; het is juist leuk!’ Fluitend verliet hij de winkel en liep naar zijn auto.

Hij kon wel merken dat Nicole graag het laatste woord wilde hebben. Ze was duidelijk gewend om alles onder controle te hebben en om haar zin te krijgen. Zijn leven als sportman had hem echter het een en ander geleerd. Soms waren spelers veel te zelfverzekerd over hun eigen kunnen. Als je dat van ze afpakte, bleef er niet veel over. Met vrouwen was het al net zo.

Dit zou een mooie dag worden, dacht hij toen hij Raoul de donuts overhandigde en de auto startte. Er waren ineens zoveel mogelijkheden...

‘Wat denk je ervan?’ vroeg Claire.

Nicole bekeek de rest van de blouses op het kledingrek. ‘Nee.’

‘Maar ze zijn roze. En je kijkt niet eens.’

Ze onderdrukte een glimlach. ‘Ik hoef ook niet te kijken. Het past niet.’

‘Hoe weet je dat nou?’ vroeg Claire.

‘Omdat je pas drie maanden zwanger bent. Je hebt nog helemaal geen positiekleding nodig.’

‘Maar ik wil zo graag wat kopen.’

‘Koop dan een babydekentje.’

‘Nee, ik wil iets om aan te trekken.’

Nicole keek op en kreunde toen ze haar zus voor de paspiegel zag staan, gekleed in een felroze T-shirt met een pijl

richting haar buik en het woord 'baby' erop gedrukt. 'Dat meen je niet!' sputterde ze.

'Nou, deze wordt het niet, maar ik wil laten zien dat ik zwanger ben.'

'Laat dan kaartjes drukken en deel ze uit.'

Claire gooide haar lange blonde haar naar achteren. 'Je bent niet echt een fijne zus.'

Nicole glimlachte. 'Ik ben de beste zus die je hebt, en je favoriete tweelingzus.'

'Je bent mijn enige tweelingzus. Misschien iets met eendjes erop?'

'Nee.'

'Konijntjes?'

'De baby is pas zo groot als een druif, Claire. Je hebt geen positiekleding nodig voor een druif.'

'Maar ik ben zwanger!'

'Over een paar maanden, als je wat zwaarder bent, kijken we wel verder. Tot die tijd zul je er in positiekleding uitzien alsof je een aardappelzak draagt.'

'Maar ik vind het zo spannend!'

'Dat is het ook: spannend en geweldig.'

Claire straalde.

Nicole was oprecht gelukkig met de zwangerschap van haar zus, ook al waren haar eigen kansen op een kind al net zo miniem als de kans op het winnen van de loterij. Voor een zwangerschap had je in het algemeen ook een man nodig, en Nicole had de mannen opgegeven. Voorgoed.

'Gaat het wel?' vroeg Claire. 'Je denkt aan Drew, hè?'

Nicole schrok op. 'Hoe doe je dat toch? Hoe weet jij altijd wat ik denk?'

‘We zijn een tweeling.’

Het was gewoon eng, dacht Nicole. En irritant! Zelf wist ze echt niet altijd wat Claire dacht. ‘Ik dacht trouwens helemaal niet aan Drew,’ zei ze verdedigend. Ze was niet van plan om nog een gedachte te wijden aan haar toekomstige ex-man. ‘Ik dacht na over mannen in het algemeen.’

‘Je vindt heus wel weer iemand,’ verzekerde Claire haar, op een akelig meelevende toon.

‘Ik ben helemaal niet op zoek! De scheiding is nog niet eens rond, en ik ben dik tevreden in mijn eentje.’ Dat zou ze in ieder geval zijn als niet iedereen er vanuit ging dat ze een emotioneel wrak was omdat ze haar man in bed had aangetroffen met haar jongste zus. Goed, het was vreselijk en vernederend geweest, maar ze kon er nu mee omgaan.

‘Ik moet er gewoon aan wennen om alleen te zijn,’ verklaarde ze.

‘Waarom? Tijdens je huwelijk met Drew was je toch ook alleen?’

‘Au!’

Claire zuchtte. ‘Sorry. Ik bedoelde het niet zo.’

‘Het geeft niet.’ Nicole was niet van plan om haar verdriet te tonen. Zelfs niet tegenover haar zus.

Claire schonk haar een meelevend lachje, wat zoveel betekende als dat ze het er later nog wel over zouden hebben. Later, als Nicole emotioneel wat sterker was.

Fantastisch! Nu kon ze ineens wel de gedachten van haar tweelingzus lezen...

Nicole keek op haar horloge. ‘We hebben zo afgesproken met Wyatt.’

‘O, is het al zo laat! Ik zal opschieten.’ Claire haastte zich naar de paskamer.

Was het verkeerd geweest om haar zus af te leiden van het gesprek, vroeg Nicole zich af. Nee, dit mocht best even uitgesteld worden. Want hier was ze dan, op een vrijdagavond, in het winkelcentrum, met twee mensen die dit eigenlijk met hun tweetjes moesten doen. Ze hadden haar echter meegevraagd, en ze had geen zin gehad om de avond alleen door te brengen. ‘Ik zie je zo voor de winkel!’ riep ze naar Claire.

‘Ik kom er zo aan.’

Nicole liep de winkel uit en zag Wyatt bij de etalage staan. Hij leek zich ongemakkelijk te voelen bij het zien van de hoogzwangere paspop.

‘Hé,’ riep ze. ‘Wees me maar dankbaar. Ik heb je verloofde zojuist behoed voor een vreselijke miskoop.’

‘Dat heb je voor jezelf gedaan,’ was Wyatts antwoord. ‘Jij zou dat veel erger vinden dan ik.’

Dat was waar... Ze wierp een blik op de plastic zak van een boekhandel aan Wyatts arm. ‘Weer een boek over zwangerschap?’ plaagde ze. ‘Die heb je toch al allemaal?’

‘We willen het gewoon goed aanpakken,’ zei hij. ‘Dat zou jij ook doen.’

Nicole betwijfelde dat, maar ze sprak hem niet tegen. Net toen ze wilde voorstellen om naar de film te gaan, vroeg Wyatt ineens: ‘Hoe gaat het eigenlijk met je?’

Verward keek ze hem aan. ‘Hoezo?’

‘Ik heb je al een tijdje niet gesproken. Gaat het wel? Met alles?’

In dit geval was ‘alles’ mannentaal voor emotionele za-

ken. Wyatt was al haar vriend en zwager geweest voordat hij een relatie met Claire kreeg. Hij wist veel te veel over haar. Toen hij achter het bedrog van zijn broer was gekomen, had hij Nicole aangeboden hem een pak slaag te geven. Ze was dol op hem, maar op dit moment wilde ze hem het liefst een klap verkopen.

‘Hebben jij en Claire het over me gehad?’ vroeg ze verontwaardigd. ‘En vroegen jullie je af wat jullie toch met die ziele Nicole moesten doen? Hou daar dan maar meteen mee op! Het gaat prima met me, en ik heb jullie hulp niet nodig.’

Wyatt was totaal niet onder de indruk van haar uitbarsting. ‘Je bent altijd thuis, je ziet geen mens en je bent chagrijnig. Dat zegt mij genoeg.’

‘Het zal je misschien verbazen, maar ik ben niet echt in de stemming om uit te gaan.’

‘Niet alle mannen zijn zoals Drew, oké? Er zijn volop leuke mannen. Je moet gewoon weer de markt op.’

‘Wat zeg je nou? Gewoon weer de markt op? Ik heb mijn man betrapt met mijn zusje. In mijn huis! Een dergelijke gebeurtenis zou iemand voorgoed genezen van mannen.’ Er lag een druk op haar borst, en ineens kreeg ze het benauwd. ‘Ik moet gaan. Bedankt voor het etentje. Ik zie je nog wel.’ Ze draaide zich om en liep weg.

‘Nicole! Wacht!’

Ze liep echter door en haastte zich – zo goed en zo kwaad als het ging – naar de parkeergarage. Gelukkig was ze met haar eigen auto gekomen.

Een halfuur later was ze thuis, waar het rustig en vertrouwd was en waar niemand haar lastige vragen stelde of haar medelijdend aankeek.

Toch drukten de leegte en al haar herinneringen zwaar op haar hart, en ze zapte langs de tv-kanalen tot ze een comedy vond. Starend naar het scherm bezwoer ze zichzelf dat ze niet zou gaan huilen om Drew. Nu niet en nooit niet!